

ПРОЕКТЪТ “БЪЛГАРИЯ”

Това е проект, който би могъл да се нарече и “Възродена България”, и “Обединена България”, както и още много други неща. Избирам най-простото, за да няма съмнение, че това е продължението на пътя, след повече от 120 години в криза, на многострадалното ни Отечество. Това е единственият проект, чрез който може да се създаде най-после една съвременна държава на българите, където да цари справедливост, законност и ред; едно общество, където гражданите да могат да се трудят мирно и спокойно и да градят светло бъдеще за себе си и семействата си – бъдеще, основано на хилядолетната българска ценностна система. Организирането на такава държава при днешните условия на тотално сриване на исконната българска ценностна система и налагане на декадентната американо-западноевропейска такава, на почти замряло културно развитие, на жалки остатъци от икономика едва гарантираща простото преживяване за мнозинството от гражданите, на предателско сдаване на държавния суверенитет, на сляпо подчинение и подлизурщина от страна на управляващия “елит” – една нова Номенклатура, която е пряко и естествено наследство (включително и в генетичния смисъл) от старата такава, и която както предшественицата си се ръководи в действията си единствено и само от лични интереси – е равностойно на извършване на революция. Илюзиите за “оправяне” на бедственото положение в страната след приемането ѝ за член на ЕС скоро съвсем ще се разсеят, след като мнозинството осъзнае, че и там действат същите разрушителни сили, които България възприе – социо-политическата система, която наричам “Номенклатурокрация”, и “либералните” ѝ морално-политически устои, тоест т. нар. “Европейски ценности”. Въпросът е в това, колко скоро ще стане това, или, в друг аспект, кога съзнателната (ще рече неподкупната, безкористната, високоотговорната) част от българската интелигенция ще се обедини около единствената спасителна за страната кауза. Дилемата е следната: или ще има революция и ще има България, или чрез отлагането ѝ, както и посредством половинчати мерки, страната ще се обезличи съвсем и след няколко поколения ще изчезне в небитието. А колкото до понятието революция, тук то е употребено в смисъла на коренна промяна, и не би трябвало автоматично да предизвиква представата за пушки, кръв и барикади. Впрочем, такъв сценарий съвсем не е невъзможен, но това би се отнасяло за случая, когато съвременната българска интелигенция не поеме моралната отговорност, която носи пред народа си, не организира една контролируема революция по предписанията тук, а остави нещата на самотек. В този последен вариант е напълно възможно, след още понататъшното влошаване на икономическата ситуация на масите, да възникнат спонтанни зародиши на бунт и безредици, прерастващи във въоръжен метеж. Тогава никак не е изключено да се стигне и до кръвопролития и жертви, да не говорим за материални щети.

За “Европейската ценностна система”

Винаги когато чуя някой от българските политици, журналисти, “политолози” или просто пишещи интелектуалци (за момент ще пропусна драскачите по блоговете) да спомене заветната им фраза “Европейските ценности”, ме хващат бесовете. За мен това е върха на папагалщината – за да не кажа на кретенията. Защо ли ? Ами защото всички тези индивиди си нямат и хал хабер от това, за което говорят, тоест дрънкат глупости. Защото прекланянето, от страна на външно за Западноевропейската “демокрация” лице, пред нещо, което у този, който живее достатъчно дълго всред тази система, предизвиква само

отвращение, може най-много – от учтивост – да се нарече сервилничене на невежественици. Наистина, незнанието и неопитността сами по себе си не са пороци, но когато човек поема отговорности с изказванията си, би трябвало поне да се базира на комбинацията от минимум собствени теоретични и практични познания, а не само на това, което пише или казва някой си, особено когато писанията и изказванията са в самообслужваща каузата на автора им функция. И така, въпросните папагали можеха поне да подхождат прагматично и да посочат кои точно страни от Българската ценностна система считат за остарели, недостойни, или порочни и като така плачещи да бъдат заменени с превъзхождащите ги Европейски такива – и последните също конкретно посочени.

Преди да разгледам по-долу исконните ценности на моите предци, които ме карат да се гордея, че съм българин (и които неведнъж караха множество от моите колеги и познати по цял свят да говорят с уважение за България), ще се спра само на няколко щрихи от Европейската ценностна система – достатъчни, за да се разбере основанието ми да бъде така критичен (а понякога и язвителен), както се видя по-горе.

По силата на аргументите, че към края на 2010 г.:

- (i) съм почти 30 години емигрант в Белгия и неин гражданин от 1985 г.;
- (ii) съм 29 години изряден данъкоплатец в Белгия, 5 години в САЩ и 4 години в Швейцария;
- (iii) говоря свободно 5 – и се оправям на поне още 4 – чужди езици;
- (iv) поради позицията – а и доходите ми – съм имал възможността да обикалям по работа – както и за удоволствие – всички Европейски страни, а още и Израел, САЩ, Япония, Тайван, Сингапур, Русия, Мексико и др.;
- (v) поради интереса ми и комуникативността ми съм натрупал огромно количество опит/информация за всичко, включително за политическите системи на практика, както и за ежедневието на хората, респ. проблемите им, в тези страни;
- (vi) поради кариерата ми на мениджър/директор ми се наложи да се дообразовам – донякъде автодидактично – и то в дълбочина, по отношение на икономическите механизми, финансите, инвестирането, движещите сили, принципите и дори нюансите, при пазарната икономика (и това в допълнение на подготовката ми като технократ);
- (vii) и пр., и пр.,

смея да твърдя, че не съм срещнал още друг българин, комуто да е по-ясно точното положение, особено що се отнася до политическото и икономическо устройство на света като цяло, и по-специално в развитите страни. Затова и се наемам тук да изясня на всички желаещи за какво става дума, когато си отворят устата да говорят за “Европейските ценности”.

Според моите наблюдения, Европейската демокрация към края на 1970-те и началото на 1980-те години беше почти пълно покритие на представата, с която ние, които тогава емигрирахме от комунистическа България, бяхме заредени. Тоест, това, което видяхме и

изпитвахме, беше същото, за което бяхме чели и слушали докато живеехме зад “желязната завеса” – било по списания и книги, било от срещи с чужденци, било по забранените и често заглушавани външни радиостанции (заглушавани бяха предаванията на български, но за тези, които разбирахме чужди езици, прегради нямаше). Виждаше се, че политиците често плетат интриги, които са чисто обосновани от личните им интереси, но такива бяха малцинство, а и нерядко се получаваше да се подават оставки, ако някой бе уличен от пресата в нарушения – морални или просто фискални. Тоест, демокрацията работеше, и то като че ли почти безотказно. Разбира се, трябва да отчете и това, че в първите десет години нито съм познавал така добре местния език, нито съм имал време да следя толкова изкъсо местното политическо развитие в Белгия и в околните страни; от друга страна, новините по водещите TV канали, перманентния ми абонамент за Time Magazine, The Economist, Fortune и други източници, както и пресата, която получавах в самолетите при непрекъснатото сноване по работа, все пак ми позволяваха прекрасно информиране, за да бъда винаги най-осведомения измежду колегите си относно всички важни политически и икономически развития в света.

Така или иначе, свидетел съм на това, че в десетилетието преди падането на Берлинската стена, западната демокрация полека-лека се влошаваше, в смисъл на морално разлагане, главно като резултат на две отделни тенденции. Първата се отнася до загърбването на традиционните европейски морални ценности и то в полза на прегръщане на Американската ценност № 1 – печелене на пари и то на всяка цена, но непременно веднага ! Втората линия следва “изобретенията” на т.нар. “либерали” (понякога наричани още нео-либерали). Това е една съвкупност от няколко различни по сферата на човешка активност идеи, като общото между тях е, че всички те започват от принципно дълбоко положителна идея, но доведени до крайност се превръщат в противоположността си – откатителни по последиците си правила и закони. Преди да поясня с примери вредния ефект на тези тенденции – и мисля с това да огранича “рекламирането” на “Европейските ценности” пред българите – нека спомена и втората фаза на развитието на западноевропейската демокрация. След падането на Берлинската стена, и особено след разпадането на Съветския Съюз, с което като че ли изчезна балансът-противотежест, или ако щете възпиращия извращения механизъм, бавното и постепенно влошаване се превърна в лавинообразен процес. Така днес, още 20 години по-късно, стигаме до положение, при което аз отказвам да нарека това формирание демокрация, без да употребявам кавички. И наистина, почти нищо не е останало от политическото устройство отпреди 30 години. Нищо от морала, мотивиращ политиците – днес единственото им съображение е как да бъдат преизбрани, как да се позиционират за по-висока длъжност, как да нагласят наследниците си на политически пост с перспективи за растяща кариера, как да вземат нещо под масата..., тоест как да се облажат от държавната трапеза и да се задържат на нея до живот, ако може. Нищо друго няма значение за професионалните политици – абсолютно нищо !

Печеленето на пари – по възможност много, и по възможност веднага – зарази постепенно и много хора извън кръга на политиците. Професионалните политици (в тази категория слагам и платените апаратчици в сферата на синдикатите) са просто отрепките на обществото, които не могат – поради некадърност, невежество, мързел, или комбинация от тях – да просперират в професията си (ако въобще имат такава) и затова се захващат с политиката, където е достатъчно да можеш да залъгваш избирателите с общи приказки – много от които стопроцентови лъжи – и да завързваш връзки с други подобни на себе си. С примера си на алчни некадърни лапачи, често корумпирани, понякога очевидно чиста проба боклуци, те постепенно заразяват и другите и така обществото в Европа постепенно

заприлича на това в САЩ – общество на граждани, незаинтересовани (освен по време на големи кризи) от нищо друго освен “правенето” на пари и харченето им (по време на декадентния период в Римската империя на това се е викало просто “хляб и зрелища”). Нищо чудно, че престъпността в ЕС нарасна още много преди да се появят там албанските гангстери (под маската на нещастни бежанци от Косово) и балканските цигани. Нищо чудно, че убийствата извършвани от ученици в училищата се репликираха от САЩ в Европа за отрицателно време.

Липсата на всякакви други мотиви – или поне тоталното потискане на всички останали морални ценности – освен забогатяване и консумация на придобитото доведе до пълна незаинтересованост на масите от духовно обогатяване, от развитието на културни и творчески заложи, каквито несъмнено има по рождение у всекиго. В сферата на консумацията, развлеченията и забавленията се свеждат до затыпяващо блеене пред телевизорите и непрестанно опошляваща поп-култура, масово внасяна от отвъд океана (над 90% от “обновителните” идеи в шоу-бизнеса идват от Америка, и всички те са стриктно обосновани от правилата за максимизиране на печалбата, тоест нямат нищо общо с културното, духовно извисяващо начало). Така истински възвишеният културен живот от миналото се маргинализира и почти замря; ако не е финансовата подкрепа – къде от действително пристрастяване, къде от снобизъм – на най-богатите, повечето класически жанрове на културата биха изчезнали безвъзвратно. Но то и така си е вече бедствие, понеже за мнозинството от Европейските граждани тази култура не съществува, след като средния гражданин или не се интересува въобще от нея, или даже не подозира, че все още има представления на класическа опера и театър, и все още се организират симфонични концерти и балетни постановки. Такъв гражданин на “демокрацията” се оказва много пригоден създание, за целите на Номенклатурчиците: бидейки напълно индиферентен към политиката – макар и понякога циничен спрямо политиците – както и към всичко друго, освен примитивни развлечения и забавления, този индивид е елементарен за контролиране и манипулиране. Достатъчно е да му се осигури някакъв стандарт на живот, който да изглежда доста по-добър от този на останалия свят, и всичко е наред. За всеки случай – като вид осигуровка на властващите – образованието му се свежда до необходимия минимум, под претекста, че не бива и не може децата да се товарят прекалено много с учене (представяте ли си !?). И така, без възвишени цели и идеали, без интерес към културно израстване, нищо чудно, че армията на наркоманите се увеличава лавинообразно, независимо от огромните средства, които се хвърлят за борба с производството и трафика на дрога. В резултат, измежду многото други такива с по-нисък статус, доскорешни градове на достолепието като Амстердам и Цюрих си спечелиха славата на световни средища на нарко-зависимите. Лично аз отдавна вече избягвам да ходя в тези два града, освен ако наистина ми е наложително, тоест нямам друг избор.

Горната “Велика Ценност №1” води до много още негативни последствия за съвременното общество, но засега аз бих споменал само две от тях. Едното е непрестанното и неизбежно поляризиране на обществото, по смисъла на доходите на отделните индивиди, и начина им на живот, като следствие на това. Наистина, при действието на този механизъм богатството на богатите неизменно се увеличава, докато тези на диаметрално противоположния край затыват все по-надолу в бедността. Аз не разполагам със статистика за клошарите в Париж, или Рим, но по неотдавнашни репортажи на CNN и CNBC, към няколко от големите градове в САЩ (напр. Лос Анджелис) има по 30-40 000 бездомници, за които бе подета кампания общините да им заделят земя в предградията, където да се устроят с покрив. И това не включва негърските гета ! От друга страна, в лагера на супербогатите виждаме най-различни характери, от които тук ще спомена само най-

добрите. Преди няколко години Уорън Бъфит, най-богатия милиардер в света, обяви, че завещава по-голямата част от състоянието си – тогава 37 от 42-та милиарда, на които то се изчисляваше – на благотворителната фондация на Бил и Мелинда Гейтс. По-късно той дари още от продължаващото да се увеличава свое състояние и на други благотворителни фондации. Тази година (2010), вече 80-годишен, Уорън продължава да лобира за благотворителност сред своите колеги по заможност. Което, разбира се, е прекрасно. Уорън е един изключителен човек и рядък пример на добросъвестност, трудолюбие, пестеливост и великодушие. Всичко това отгоре на легендарните му качества на инвеститор – дотолкова, че много хора (вкл. моя милост) стават акционери в дружеството му, само и само да имат достъп до мъдростта му, било чрез присъствие на годишните събрания, било получавайки годишните отчети. Годишните събрания на фирмата му в Омаха, Небраска, отдавна са наречени Woodstock of Capitalism, по алюзия с първия международен фестивал на рокенрола в Уудсток, Англия, през 1969 г. Всичко това, разбира се, е чудесно; Уорън е един велик човек (и аз се гордея, че съм имал макар и мимолетен контакт с него – представете си, този невероятно зает човек не пропусна да ми пише няколко реда в отговор на мое предложение !), аз съм измежду невероятното множество, което изпитва безкрайна почит и уважение към него, и все пак има един малък въпрос, който никога няма да му задам: “Какъв е смисъла да натрупа човек 30 или 50 милиарда, след като не може да изконсумира повече от 5% от тях, и така стига до разрешението да ги подари за благотворителни цели ?” Предлагам някой друг да се запита: “А какво става, ако друг някой милиардер с противоположен на горния манталитет реши да ги вложи в разрушителни цели ?”. Впрочем, аз засега оставям по-нататъшната дискусия на вас, за да продължа с обещаното по-горе.

Второто негативно последствие, за което споменах, е подхранването и раздухването на всеразрушителната човешка алчност. За това има безброй примери, но аз ще се огранича с най-фрапантния такъв от неотдавнашни времена, на което стана последица първо финансовата криза в САЩ през 2008 г., последвана от кризата в цял свят, чиито последиствия и в Европейския Съюз и в България тепърва предстоят да бъдат преодолявани. Накратко механизмът, който предизвика кризата, е следният: По призив на президента Буш, американските банки занижиха критериите за даване на ипотечни заеми, за да може “всяко американско семейство да се сдобие с дом”. Прекрасен лозунг, стига да може всяко семейство да си изплаща заема, което при нормално функционираща икономика (с ръст поне 2% годишно, инфлация не повече от тази същата цифра и безработица не повече от 5%) горе-долу бива. Добре, но свикналите да живеят на кредит американци не спряха дотук. Новия дом иска и нови мебели; някои решиха, че новия им статус на къщоприетатели изисква и нова кола към пакета. И тук банките, както и други кредитни институции решиха да приложат творчество. Вижте логиката: “Да, г-н X, ние всъщност можем да ви дадем и **вторичен заем**. Работата е в това, че Вашата къща, за която неотдавна взехте заем когато имаше стойност 100 000 долара, вече струва 110 000. Тоест, за разликата (увеличението) от 10 000 долара ние спокойно можем да ви направим вторична ипотека, така че да си купите нови мебели...” Схващате ли ? Никой не казва какво би станало, ако хората си изгубят работата изведнъж и не могат да плащат, и ако това добие масови пропорции, и ако цените на същите тези домове започнат поголовно да падат, какво прави банката тогава. Кому биха продали банките полагащите им се 1 милион нови къщи след банкрута на купувачите и след сриването на цените много под началните. Разбира се, кредитните институции и банките са знаели много добре, че надувайки балона рискуват все повече и повече. Но пуста алчност ! И ето ви сега следващия шедьовър: За да се отърват поне от част от мините със закъснител, всички собственици на ипотеки – банки и други – измислят нов “инвестиционен продукт”. Това е пакет от група ипотеки, който пакет банките предлагат на инвеститори от цял свят. Привличайки и така наречените институции за рейтинг на кредитите да се облажат,

последните дават най-висока оценка на тези “продукти” и по този начин съучастват в заблудението на крайния купувач – инвеститор, който очаква висок “добив” от капиталовложението си в продължение на много години. Така американските банки прехвърлят част от риска върху европейски и други банки, респективно върху инвестиционни фондове и индивиди по цял свят. И когато – неизбежно – балона се спуска, кризата, предизвикана от безогледна алчност в комбинация с безотговорния начин на живот на перманентно кредитиране (или “живот вечно на вересия”, както бих го определил по нашенски), разгърси целия свят, и днес все още не е напълно преминала, повече от две години по-късно. Доколкото това е било съзнателно, може да определите по думите на един банкир от Уол Стрийт, когото видях да интервюират, в специализиран ТВ канал: “Тоест, Вие сте били напълно наясно, че тази практика неминуемо води до крах на финансовата система, и все пак сте решили да съучаствате?”, запита водещата. “Да, напълно ясно ми беше, че това ще доведе до провал, рано или късно, понеже ние просто експлоатирахме един балон, който не можеше да не се спуска един ден. В началото имах морални угризения и се въздържах да участвам. Но след като видях, че всички го правят, и печелят страшно много в процеса, реших да се включа.” “Тоест, това си е чиста проба алчност,” каза дамата. “Да, сто процента алчност,” съгласи се интервюирания банкир.

В заключение, на този етап искам да кажа, че няма нищо лошо в печеленето на пари. Но това трябва да става в резултат на труд, като възнаграждение за положените усилия и вложените умения, способности и време. С други думи, така, както си е според вековните български традиции. “Правенето на пари” от друга страна е обикновено самоцел, най-често несвързана със създаването на материални или духовни блага. Оттук до алчността и престъплението има само една малка крачка.

Българската ценностна система

За тези, които имат нужда от това, ще припомня тук най-важните (според мен) компоненти от ценностната система на българите, към които аз принадлежа. Така хората, които се разграничават от тях и предпочитат “Европейските ценности”, ще могат да осъзнаят колко сме различни, след което ще трябва да решат: искат ли да стават Европейци, или си е все пак по-добре да си останем Българи, като се опитаме да бъдем достойни за това име, а не да срамим прадедите си с малодушието и сервилността си.

Едно от първите неща, които всеки чужденец дошъл в съприкосновение с българите вижда, е нашето пословично трудолюбие. В книгата си “*Bulgaria, terra europeansis incognita*” съм привел цитати от поне двадесет източника – свидетелства на английски, американски, немски и френски писатели, журналисти, мисионери, военни и учени, публикувани между Кримската и Втората световна война – където това неизменно се посочва като първия и най-ярък отличителен белег за моите предци, в сравнение с останалите балкански народи. Българинът заляга на работата си, защото е научен от дете, че чрез упорит, честен, съвестен и почтен труд непременно ще постигне благоденствие. Никога не му е минавало и през ум, че просперитет може да се постигне чрез “правене на пари” – и точно поради това в българския език не се е зародил такъв идиоматичен израз. Поради същата причина в чистия (някой може да каже и “наивен”) душевен свят на нашите предци никога не се е пръкнала идеята за лихварство или банкерство – други са измислили тези неща, и много време е изтекло, преди наши сънародници да се захванат и с тези професии.

Неведнъж съм слушал да се привежда аргумента, че това национално отличително качество се е заличило, благодарение на зловредното влияние на социализма през цели 45 години. Това не е вярно; тоест, вярно е само за мързеливците, които постигнаха оптимални за себе си условия при “социализма и комунизма” – същите тези мързеливци при условията на пазарна икономика или успяват да си намерят синекурна длъжност в държавната администрация, или пък се наслаждават на варианта да получават помощите за безработни (почти) цял живот (тук се абстрахираме от тази част от мързеливите, които са и корумпирани, която група неизбежно се домогва до кариера в рамките на Номенклатурата); на една малка част от тях пък много им допада съдбата на клошарите. Работливците, от друга страна, тоест мнозинството, се трудеха, въпреки неадекватното заплащане и въпреки несправедливата и порочна структура със слоевете партийна и профсъюзна Номенклатура, безсмислено утежняваща икономиката. Така например повечето от нашите учители, лекари, инженери, техници, работници, агрономи, миньори, селскостопански работници, учени и пр. се вживяваха в работата си и постигаха успехи, с които с право можехме да се гордеем. Не случайно много пъти мои колеги, близки и познати повтаряха в мое присъствие една от многото народни мъдрости – думи, които като дете чувах нееднократно от баба ми Мария, “Ванка, зълудо работи, моето момче, зълудо не стой”, и които до ден днешен звучат в мен, при подходящи моменти. Не ми казвайте, че този народ се е изкривил по времето на социализма: и тогава имаше, а и до днес още има хора, които работят на две, че и повече места. И тогава, а и до днес след работното време и в почивните дни много хора копаят градинките си, за да си докарат допълнителни доходи. Не “правят пари”, а просто се трудят, със съзнанието, че така са полезни и за себе си и за другите. Виж, ако наистина ни наложат да възприемем “Европейските ценности”, всички тези хора ще трябва да се научат да правят пари и да престанат да се трудят. В този случай много лесно ще разберем кога сме загърбили българските ценности в полза на “по-висшите”: никой няма да копае градинките или да сади цветя в двора си – дворовете ще са покрити със зелена трева, късо подстригана от наетия за целта градинар, така както вече е практиката в дворовете на крадците на народно имущество и народни пари, така наречените новобогаташи. Засега обаче повечето българи, включително тези в емиграция, упорито демонстрират принадлежността си към нацията, като се придържат към манталитета на съвестни труженици все така ревностно и стриктно, както и техните предци. Няма такава причина, поради която да виждам необходимост това да се промени. Промяна би означавало да се откажем от българщината. А по отношение на труда, това би означавало да видим българинът да очаква първо да получи и тогава да даде. Защо да приемаме, че това е по-доброто, след като знаем, че не е? Защо да загърбваме хилядолетна традиция, която е доказала правотата си, след като е видно и днес, че правото е на наша страна – първо трябва да дадеш и тогава ще получиш; противното неизбежно води първо до всеобща духовна нищета, а по-късно и до материална бедност.

Другата характерна черта, правеща българите ярко да се отличават от повечето от останалите националности е неимоверната любознателност, ученолюбие и взаимосвързаното с тях уважение и почит към по-образованите и повече знаещите. В нашата хилядолетна традиция е налице един неустоим стремеж към непрекъснато обогатяване на познанията, а не просто към колекциониране на дипломи и сертификати. “Човек се учи докато е жив” казва една стара поговорка. Това се демонстрира от почти всеки наш сънародник днес, особено сред интелигенцията. Съпоставете сега, след като имате поне малко личен опит от 20-те години демонтиране на “старата” и инсталиране на “новата” (демек по-прогресивна) ценностна система в България: преди на уважение и почит бяха всички, които бяха се изучили и напредваха в своите професии – учители, лекари,

инженери, професори, архитекти, агрономи; днес на уважение са само тези, които са натрупали много пари – при това, почти всички по безчестен начин, а в повечето случаи и чрез множество престъпления. Е, това ли е, което ми навирате под носа, драги ми тарикати-“демократи”, апологети на “либерализма” и на “Европейските ценности” ? Благодаря, аз предпочитам да си остана старомоден и просто обикновен български интелigent и патриот. За ваше сведение, бидейки дългогодишен директор на Запад, и то в най-престижната индустрия, съм спечелил немалко – повече отколкото средния ми сънародник ще може да припечели през живота си – но очаквам обичта и уважението на близките ми на базата на това, което нося в сърцето и душата си, и на това, което имам в главата си, а не на основание на размера на банковата ми сметка. Тоест, след почти 30 години живот на Запад все още не са ме спечелили за каузата на Европейската ценностна система.

Българската ценностна система възпитава в уважение и почит към по-възрастните. Европейската предполага почти същото, само с корекцията, че възрастните са уважавани само ако са натрупали състояние. Не ми я хвалете !

Българите са прочути от дълбока древност също и с невероятното си гостоприемство, както и с любопитството си към странниците и чужденците. Ако видите най-често срещаното отношение към тях, както в чуждите посолства у нас, така и по институциите в чужбина, не може да не се запитате, “Не заменяме ли кон за кокошка, като ни карат да захвърлим нашите морални и духовни ценности и да възприемем тези на западноевропейците ?”

Няма друга страна в света, която да е продемонстрирала на дело за толкова дълъг период, и то в такава степен, квинтесенцията на религиозната толерантност. Граждани изповядващи почти всички религиозни деноминации живеят тук в хармония от много векове и ако не съществуваха злонамерените подстрекатели, наричащи себе си политически лидери, никой не би чул ни видял и помен от негативни прояви. Какво по-точно ще ми подобрят тук Европейските ценности ?

Една от отличителните черти на българския народ е богатата душевност и неспокойния, творчески дух. Като се започне от неизменната обич към родното място – нещо, което за Западняка, и особено за Американеца, най-често е изблик на глупава сантименталност или подобни емоции, и проява на душевна слабост – и се мине през жаждата за знания, за да стигнем до верската преданост и пристрастие и до бурния вътрешен подтик към творческа изява, всичко е демонстрация на тази неимоверна духовна сила. Оттам идва и стремежа към извисяване, оттам идва и жертвоготовността. Не ми казвайте, че искате да подобрите това като въведете Европейската ценностна система, в която отдавна всички тези чувства и емоции са заместени (ако въобще някога са присъствали) с единствения уважаван подтик, стимул и двигател – този на финикийските знаци. Не ми казвайте, че в Америка или в Западна Европа сте срещнали повече от 1 на 1000 индивиди, които да манифестират същите признаци както по-горе, и които да не са емигранти от Балканите или Източна Европа.

Друга една от българските добродетели (омръзна ми да говоря за ценности, след като си имаме много по-подходяща и по-красива дума за целта: за ценностни системи говорят тези, които или не знаят как, или не искат да преведат точно съответния чужд термин на благозвучния ни матерен език, за да изглеждат по-модерни пред слушателите си) заслужава също поне малко внимание тук – спестовността. Открай време българинът е свикнал да се “разпростира според чергата си” и да събира “бели пари за черни дни”. Ще рече, ако не му

се натрапват чуждите нему навици, и ако биха били ѓвреме озаптени злонамерените алчни мошеници, нашенецът никога не би изпаднал в ситуация на криза поради спукани “балони”, свързани с банки, осигуровки и подобни финансови институции и операции (ще се въздържа да споменавам думата “машинации”).

Българите винаги са се отличавали с неимоверно силни патриотични чувства, с беззаветна преданост към Родината си, с желанието си за принос към осъществяване на стремежа България да заеме мястото, което **заслужава** в семейството на народите. Всичките тези чувства и стремления просто сигнализират безкрайното ни уважение към делата и паметта на предците ни. Съпоставете сега тези с една от безценните “ценности” на Европейците. Те искат да се загърби патриотизма и да се откажем от суверенитета на страната си, за да бъдем контролирани от бездушни сребролюбци седящи някъде из Брюксел, на които не им пука за българите и България. На тях не им пука и за собствената им страна – не ги е грижа за нищо, освен собствените им джобове. За тях патриотизмът е архаизъм характерен само за глупаците, които са готови да се жертват за народ и Родина – също отдавна остарели за тях понятия. На думи те уважават паметта на предците си, както и делата им, доколкото има такива в сравнително кратката им история. На дело обаче те просто се присмиват на такива като нас, вземайки ги за глупаци: никой от тях не би си помръднал и пръста за страната си. Нищо чудно, че не ги е еня за суверенитета на страната им – ако това е цената на по-охолен живот, то колкото по-скоро изчезне “Отечеството” им, толкова по-добре. Използвам тук кавички, защото тази дума не съм нито чул да се произнася от някого на Запад, нито съм видял написана някъде из пресата, вече почти 30 години. Толкова за великите Европейци и техните още по-велики “ценности”.

За “обновителните” компоненти в Европейската ценностна система

Както обещах по-горе, ще се спра накратко – просто в по няколко щрихи за всяка – на най-интересните (и най-смахнати, ако питате мен) нововъведения в Европа, тоест на “либералните” ценности. Наричам ги интересни не за друго, а защото е много любопитно да се прозре – след като човек има продължителни наблюдения и опит – как всички те започват от едно добро начало, от принципа за фундаменталните права на всеки индивид, след което биват тотално извратени, прилагайки ги в тяхната крайност или извън контекст, и в резултат се превръщат в своята противоположност, тоест с вредни и даже унищожителни последици за човешкия род и неговото развитие. Жалко, но факт !

Една огромна неолиберална гордост на Европа е “разрешаването” на въпроса за третирането на малцинствата. В стремежа си към създаването на ефикасна система за защита на техните права се стигна до това, че днес привилегированите малцинства де факто тероризират мнозинствата, с които съжителстват. Ефектът е точно обратното на очакваното “сближаване”, а няма и как да не бъде така, след като мерките, наложени от ЕК и финансирани от ЕС, както и от неправителствени организации, неминуемо предизвикват обратния ефект. В този смисъл е видно пределно ясно, че тези плиткоумници или не са чули за историческия прецедент на т. нар. “Affirmative action” в САЩ, или пък не са си направили труда да го проучат по-обстойно, преди да тръгнат да разрешават проблеми, от които бъкел не схващат. А работата е сравнително елементарна: програмата “Affirmative action” доведе в най-добрия случай до прикрита – а някъде и съвсем очевидна – негативна реакция, докато в същото време се раждаше и възпитаваше цяла нова средна класа от черни американци, професионалисти, бизнесмени и интелектуалци, но не чрез натиск отгоре, а

поради все по-масовото прилагане на добро домашно възпитание и систематично прилежание в училището и университета. Всички, които са останали извън приложението (равностойно на благословия) на тези две мерки – независимо от желанието и усилията на правителства, граждански общества и филантропи – са обречени на маргинално съществуване. Е, има и някои изключения тук-таме – предимно измежду късметлиите, които индустрията наречена “show business” идентифицира като перспективни и ги направи “звезди” – но и те в края на краищата, тоест след изгасването на светлините на прожекторите, си остават същите черни игнорамуси, каквото са си били и преди звездочелата си кариера. Както впрочем и техните бели колеги по “призвание”. А колкото до проблематичното малцинство така близко до нашите сърца и домове, мисля, че съм написал предостатъчно в книгата си. Доколкото в преведените на български и приложени тук няколко глави има няколко параграфа и за циганите, по тази “Европейска ценност” смятам да спра дотук.

Една от най-опустошителните прояви на толерантност докарана до крайност е в сферата на третирането на хомосексуалността. Европейските нео-либерали (за Американските не ме е грижа чак толкова) очевидно не виждат по-далеч от носа си, или просто не ги е неня за това какво ще стане след тях, след като не могат да разберат разрушителната сила на това, което сътворяват днес. Факт е, че след като се борят за превеса на наднационалната държава, те се стремят да унищожат всички компоненти, на които се опира националната такава. Но наред с това, и особено чрез ескалацията на “правата” на хомосексуалистите, те посягат и на основната градивна клетка на обществото – семейството. Всичко започна с това, че за да няма съмнение, че всички сме съгласни дето хомосексуалността не трябва да бъде дискриминирана, те решиха да си организират парад, за да се покажат на обществото и за да демонстрират, че не се нито крият, нито срамуват, нито се считат за по-долу от хетеросексуалните. О кей, искате парад, нà ви парад ! Хубаво, ама след време те решиха да ни го напомнят отново. И отново. И отново. Към този момент, не знам за вас, но на мен вече взе да ми писва: “Аман от нахални педераси”, взех да си викам, и то след като дълго време им симпатизирах на каузата, и избягвах да употребявам **точно тази дума**. Не щеш ли, те измислиха и нов план за атака – решиха, че трябва да се “женят” също както и ние, нормалните хора, се женим. С други думи, накараха “либерално мислещите” – и петимни за изборни гласове – политици да се съгласят, че официално санкционирания от общинските власти съюз между двама хомосексуалисти формира семейство със същите права, както и нормалното семейство¹. Не стига това, но скоро последва и ново искане – да се признае на такива двойки правото да отглеждат деца. Не мина много време и това искане също започна да се удовлетворява, в някои държави на Запад. Представете си развитието на психиката на тези крехки създания, когато започнат да им отговарят на въпроса “Защо другите деца имат за майка жена, а за татко мъж, а пък аз...?” Сякаш са малко психарите, неврастениците, параноиците и психопатите наоколо, особено в Америка. В Белгия вече има разработен нов буквар, където още в началото пише, че е напълно нормално да има хомосексуалисти, и че е напълно нормално някои деца да имат две майки, а други пък двама бащи (единия ще го водим за майка). Блестящи перспективи ! Дайте, братя българи, да бързаеме да възприемем Великите Европейски ценности !!!

¹ Първо, настоявам, че може да има само един-единствен тип семейство, което да е нормално, и на което, като градивна единица на обществото, се дължи до голяма степен прогреса на вида homo sapiens; второ, тази градивна клетка на обществото има и множество задължения, които просто няма как да бъдат естествено изпълнявани с успех от хомосексуалисти.

Впрочем, преди да си извадите прибързано каквито и да са изводи за моето отношение към хомосексуалистите, необходимо е да прочетете следващия параграф, където ще ви осветля с малко предистория. Както почти всички младежи от моето поколение – първото следвоенно такова в комунистическа България – имах отношение към хомосексуалистите, което може да се определи като смесица от силно пренебрежение и леко презрение, тоест за мен това бяха хора, които е най-добре да се избягват. А всъщност не съм познавал нито имал каквато и да е информация, освен приказките на момчетата от улицата. Първото ми директно експониране към истински жив хомосексуалист стана така: Лабораторията към Льовенския Университет, в която бях на специализация, имаше традиция на Коледното парти всеки желаещ да представя някакво творчество, като така се формираше пъстра забавна програма, преди танците. През декември 1982 г. аз носех китарата си и изпах две италиански песни, с което спечелих и наградата на журито. Малко след това се откриха танците с “Дами канят” и една красива фламандка веднага ме покани на танц. Така се запознах с Вероник, и оттогава бяхме неразделни, до развода след няколко години (което е друга и много дълга история, нямаща нищо общо с това, за което си споделяме тук). По едно време тя се поумори от танците и предложи да се преместя на масата на тяхната компания, където се запознах с Гидо, кавалерът, с когото тя беше дошла на партито. Тоест, той беше от колегите ми, а тя бе външния човек, поканена от приятеля си. На мен ми беше кривичко, но тя непрекъснато повтаряше, че няма проблем, и че той ѝ е само приятел, а не гадже, и че не трябва да се притеснявам. Очевидно беше, че и тя като мен търси близост, но едва на третия ден се осмели да ми каже голямата тайна: “Гидо е гей !” Така нещата се проясниха, и всъщност се оказаха пределно прости – тя му беше прикритие, понеже по онова време строго католическото белгийско общество беше невероятно консервативно и ако би бил разкрит, със сигурност щеше да се види изхвърлен от Университета, а той беше един от добрите и многообещаващи млади научни работници, тогава работещ над докторантурата си. Тайната му беше на сигурно място с мен, и всъщност Вероник и аз бяхме единствените освен семейството му и прекия му ръководител, Херман Маас, които бяхме посветени.

С времето опознах Гидо Гросенекен доста добре и осъзнах колко примитивни са били възгледите ми за хомосексуалистите дотогава – а нямаше как да не са такива, след като и познанията ми бяха повърхностни, бегли и слаби, и следователно също примитивни. Гидо се доказва като много точен и верен приятел, винаги готов да помогне в нужда – нещо, което в България ви печели титлата “мъжко момче”. Представяте ли си ? Аз, разбира се, бях много любопитен да разбера как всъщност е възможно един мъж да се възбужда от друг мъж, а от жените – не. Изследователят в мен бе запален до крайност. Така в подходящ момент подхванах този разговор и той ми разказа, че като момче дълго време не е смее да мисли или говори по това, докато един ден отишъл на лекар и му открил какво го мъчи. Докторът го попитал има ли мокри сънища, а после – какво сънува тогава. “Момчета и само момчета”, отговорил Гидо. “Тогава всичко е ясно,” казал лекарят, “Вие просто сте така устроен от Природата”.

Понеже през тия няколко години се движехме в една компания, моето изследователско любопитство бе задоволено и с много други наблюдения. Имаше една-две от приятелките на Вероник, които дълго време се опитваха да го свалят, и така и не разбраха защо той не се определи към някоя – особено след като тя вече беше заета (и даже след време омъжена) с мен. Виждаше се, че има и едно-две хубави момчета, които (според мен) явно търсеха близост с Гидо, но като че ли им липсваше кураж. Отвреме-навреме ходехме само тримата в някои от барчетата, за които тайничко се знаеше, че се посещават от “обратни”, като ние с жена ми бяхме негово прикритие – по онова време хомосексуалността

беше табу ! Така той имаше възможността да се среща и запознава с нови от “своите”. Един ден на сцената се появи Еди – съвипускник на Вероник от института за секретар(к)и на дирекция в Льовен. Оказа се, че и той е гей; нещо повече, допаднаха си с Гидо като гърне и похлупак, и станаха двойка – а и до днес още са, вече повече от 25 години¹.

Междувременно, преди около 10 години Гидо се е появил на ТВ и официално е обявил, че е гей. Както той ми разказа (аз тогава съм бил извън Белгия), това е било прецедент за страната, и е отпустило бента за останалите. Винаги съм знаел, че той има куража, поздравих го и му казах колко се радвам за тях, и че най-после тази несправедливост е отстранена, и че повече не е нужно да се крият, като че ли са някакви престъпници...

Дотук всичко бе добре, нещата си влязоха в своето естествено русло, трябваше просто само да се радваме на хепиенда. Да, но не било писано. Оказа се, че момчетата искат и съжителството им да се признае за семейство, и даже да си отглеждат деца. Е, тук вече прескочиха борда и се удавиха – за мен поне. По моите наблюдения, има два вида хомосексуалисти. Единият е физиологично (или просто биологично) предопределен, като природна аберация. Такова отклонение си е просто вид инвалидност, но от учтивост предпочитам да спестявам употребата на такава терминология, особено след като съм се запознал с няколко добри, интелигентни и почтени момчета от тяхната каста (помня един Питер беше очевидно много добър и съвестен учител). Другият тип (и мисля, че е многобройния, но това е само интуитивно – нямам никакви статистически валидни данни, за да подкрепя това твърдение) е съставен от хора с психологично обусловени проблеми (от най-различен тип – неспособност да комуникират с противния пол; сексуална слабост, дали реална или презумптивна; депресивна стеснителност и какво ли още не), които търсят облекчение в обявяването си за “хомо” и лесно го намират там, доколкото тази обществена група е развила изключително мощни солидарни връзки и механизми. Така или иначе, тези от втория тип сами (така да се каже, психо-соматично) се приобщават към това, което за мен е природна аберация, като по този начин се сливат с нея (всички те биха могли да бъдат излекувани, според мен, но те избират по своя воля противното). И така, хомосексуализмът е отклонение от нормалното. Това трябва ясно и точно да се каже в лицето на всички. Тази диагноза не ги прави престъпници, нито дори хулигани. Но не може да се приеме, че на група хора, които проявяват един вид инвалидност, или ако щете хронична болест, трябва да се дават всякакви права и привилегии, и особено прерогатива да разрушат статута на семейството като градивна клетка на обществото. Държавите, които вече направиха това, ще изпитат катастрофалния ефект на това си деяние само след едно поколение, освен ако не се усетят навреме и прекратят лудостта на нео-либералите. Впрочем, за българите е по-важно първо да си отговорят на въпроса “Тази ли беше една от превъзхождащите Българските ценности Европейска такава ?” За мен случая е от ясен по-ясен: и тук имаме налице типичното изкривяване а ла ЕС – да, хомосексуалността не е престъпление, но да толерираме тях не значи да ни се качат на главата и да не уважават нашата толерантност !

¹ Никак не ми е ясно – но то май и с много хетеросексуални двойки е така; отделно дето не ми е и работата – какви сили действат между двамата. Гидо е умен, културен (свири на пиано) и работлив; Еди е почти тъп (освен в изискванията към работата му на водещ кореспонденция, предполагам), не се интересува от абсолютно нищо, освен развлечения, и е ужасно мързелив: понеже работи открай време към Европейската Комисия, получава неоправдано висока заплата (както всички лешпери там), при това не плаща почти никакви данъци (мисля, че просто за парлама са си сложили някакви мижави 5%), и още отначалото мърмореше, че иска да мине на половин работен ден, но не му дават, а тези пари просто не му трябват; накрая успя и с това да се уреди и да си седи в къщи...

Откъде накъде трябва да ги гледаме как парадират неприятната за повечето от нас, нормалните хора, своя инвалидност ? Защо не си стоят тихо и мирно и да се радват на това, че ги толерираме, макар и тяхното болестно положение да не ни харесва, или просто да ни изпълва със съжаление ? Защо трябва да ги даряваме със специални привилегии – в някои от великите евродържави вече има квота за гей-служители, можете ли да си представите ? Как може водещи страни от ЕС да извършат такова кощунство спрямо семейството като градивна клетка на обществото и да постулират, че семейство може да се състави и от два еднополови индивида ? Как е възможно някои да си помислят дори, че в такова “семейство” би могло да се отглеждат и възпитават нормални бъдещи членове на обществото ? Ама аз май вече ви казах моите отговори: “Не !” на Европейската ценностна система и “Не !” на Номенклатурокрацията, наречена Европейски Съюз.

Религиозната толерантност е високо развявана като една от основните ценности – носители на прогреса и обновлението – на обединена Европа. Както вече споменах, ние в България кротичко и без много шум си прилагаме на практика религиозна толерантност вече множество векове, и ни става много драго като чуем, че това било обновление и прогрес. Е, не ни дават за пример, ама не ни и трябва. Впрочем, нека да ви разкажа за криворазбраната толерантност (знам, че има опасност за да се запрозявате, ама какво да правя, като европейските Номенклатурчици нищо свястно не могат да пипнат, без да го изкривят). Всъщност проблемът за религиозната толерантност възникна като част – и последствие – на въпроса с толерантността към емигрантските малцинства в Западна Европа. С други думи първичния проблем е нежеланието на тези групи (и липсата на каквото и да е намерение у тях) да се интегрират. И понеже този отказ да изоставят, или поне да попроменят, модифицират традициите и културата си в полза на тази на страната-приемник се центрира върху факта, че въпросните традиции и култура са базирани на Ислямското вероизповедание, проблемът рефлектира върху религията. Исторически това се усети за пръв път като сериозен проблем в Германия още през 1980-те години. Помня шока, който изпитах, когато за пръв път видях турски пазар в Хамбург, някъде през април 1982 г. Както пазарът, така и прилежащите квартали си бяха един турски град в Германия, чиста проба. Още тогава германците се усетиха и след дълги дебати в парламента решиха, че не могат просто така да изгонят тези хора само защото не искат да се интегрират. Чувстваха угризения, защото вече двадесет и повече години бяха ги примамвали да емигрират, за да вършат най-черната работа – всичко, което местните сами не искаха да вършат. Така измъдруваха едно невероятно решение: на всеки напускащ Германия и предаващ паспорта си на границата се плащаха по 19 500 марки ! Това прави около 10 000 евро, но с покупателна способност (преди 25-30 години) на днешни 40 до 50 000, ако не и повече. Естествено, доста хора натовариха багажа си на колите, сладаха по два-три паспорта на семейство, взеха парите, отпътуваха за Турция, изпонакупиха си къщи, и... потеглиха обратно за Германия, Австрия или Швейцария (все пак, бяха понаучили по някоя немска дума). Е, не бяха вече германски граждани, но пребиваваха пак там, легално или не, работеха пак там, легално или не, и пак заемаха работните места, които бе целта да се освободят за местните. Пак не се интегрираха и пак се възползваха нашироко от социалните помощи, докарвайки всички тетки, баби, братовчеди и други – е, минус един от фамилията, който да надзирава бизнеса в Турция, купен със щедрите пари на германския данъкоплатец.

Най-забележителното от тази пионерска практика е, че този елементарен урок не бе научен от нито един от европолитиците, тоест тази толкова неудачна страница от ранната история на обединяваща се Европа беше подложена на процедурата “сору exactly” и скоро всички страни около Германия се сдобиха с мюсюлманско емигрантско съсловие подобно

на нейното – като пропорции, ако не и като етнос. И тогава проблемът започна вече все по-открито и по-отчетливо да показва грозното си лице и острите си зъби. Докато германските турци – интегриращи се или не – общо взето спазваха реда и не създаваха проблеми с разни изисквания, мюсюлманите във Франция – предимно от страните на Магреб, предишни нейни колонии – започнаха да стават все по-агресивни. Те не само отказваха да се интегрират, но и започнаха да предявяват какви ли не искания – момичетата в училище да не играят физическо възпитание (да не се събличат), да имат право да са забрадени в клас, служителките на държавни и общински позиции да имат право да са забрадени и дори да носят фулар/бурка, и какво ли още не. Тоест изискваха – и продължават с все по-голяма сила да го правят – правилата за обществения ред и дори законите да бъдат изменени и съобразени с мюсюлманите и мюсюлманките. Няма да споменавам за джамиите, които никнат като гъби, като на много места това са просто проекти финансирани с част от парите на всички данъкоплатци, но си струва да отбележа, че нахалството на мюсюлманските организации няма граници – и няма да спре да нараства, докато не бъдат подведени под отговорност либералчовците – и достигна своята кулминация със сервиране на претенцията да бъде въведена провизия за упражняване, поне на общинска основа, на законите на Шериата. И какво мислите, че се случи ? Не познахте, във Великобритания това вече е реалност, макар и засега само на локална основа. Дотам е стигнало маломуието !

Това е положението – ислямистите отказват да се интегрират и просто пренасят навиците и традициите си в Европа, като идеята е да я прекроят по свой тертип. Който си мисли другояче, само скрива главата си в пясъка. Тези хора продължават да живеят и в Европа както се живее у тях. Повечето пакистанци, араби, мароканци и други се женят по уредени от родителите им бракове, за партньори, които никога дотогава не са виждали. Когато пък има изключение, то е или срещу заплащане, или заради паспорт, или по подобна причина, и е винаги кратковременно. От такива бракове, впрочем, се получават много интересни сведения за традициите в семейството. Знам за поне три случая, в които българки са женени за мюсюлмани (един афганистанец и двама араби), при което съпругата е карана да обслужва сексуално и бащата и братята на съпруга си, тоест всички мъже във фамилията, на които им се прииска – и когато им се прииска. Във всеки от тези случаи накърнения престиж, самочувствие и гордост на нашенката я карат да се измъкне, макар и с провесен нос.

Криворазбраната религиозна толерантност е опасно огромен политически проблем на “демократията”, но едва в последните години някои започнаха да забелязват това. За мнозинството от Номенклатурчиците обаче той все още не съществува. И това след безброй вече случаи на ужасяваща жестокост, прозираща през случаи като този на Салман Ружди във Великобритания – от векове насам (след Инквизицията) няма друга религия, която да издава смъртна присъда (“фатва”) на индивиди, просто защото религиозните водачи искат смъртта на някого, обвинявайки го в ерес или богохулство. В Холандия мюсюлманите умъртвиха Тео ван Гог, защото снимаше филм по книгата на една покръстена бивша мюсюлманка от Магреб, в която тя разказва как малките момиченца (включително самата тя) биват “обрязвани” (клиторът им бива обгарян или отрязан с бръснач !!!). Още след публикуването на книгата ѝ тя е заплашена със смърт и оттогава се укрива под чужда идентичност в САЩ. Пак в Холандия мюсюлмани убиха Пим Фортъйн, водач на “националистическа” партия с политическа програма в ущърб на емигрантите. В Дания карикатурите на пророка Мохамед във вестниците предизвикаха яростен отклик в целия мюсюлмански свят и призови за убийството на автора им – последвани от няколко опита за умъртвяването му. Аз лично определям идеята за рисуване и публикуване на такива карикатури като плод на лош вкус и нетактичност, като проява на неуважение към

почитаното от другите. Но ако имаме свобода на словото, тя е за всички, включително за тези, чиито идеи и дела не ни харесват. Инак просто няма свобода. А от всичко това следва едно много неприятно заключение: мюсюлманите искат да наложат на Европа **всички** техни правила и закони, включително тези, които за момента – докато те са все още малцинство тук – не могат да бъдат прокарани легално. Докато европейците гордо развяват байрака си на религиозна толерантност и не проумяват, че бомбата в скута им неуморно тик-така и отмерва последните години преди избухването си, за нас в тази насока са важни две неща: първо, че в България религиозната толерантност не само датира мнооого преди да се роди тяхната идея, но и работи на практика безотказно, през всичкото това време; и второ, че трябва да се гордеем с нашите мюсюлмани (освен политическите животни измежду тях, на които и без това мястото е в затвора, както и на всички останали Номенклатурчици) и да запазим на всяка цена тази си традиция, която за разлика от европейската не е само на думи, ами си съществува и на дело. Ако питате защо трябва да се гордеем, ще ви помоля да прочетете в книгата ми – тук и без това отделихме доста място за тази “европейска ценност”.

Друга гордост на Европейската ценностна система – особено в очите на “либералите” – е надхвърлилите всичко досега съществуващо като регулация правила, закони и нормативни актове, третиращи злоупотребата с деца. Само дете те очевадно си нямат понятие от нашата народна мъдрост “Шляпай малко дупе, за да не биеш голям гъз”. Тя отразява елементарното за всеки родител познание, че в ранните си години децата изучават живота като опитват границите и винаги ще опитват, докато бъдат възспряни, а това понякога налага да бъдат шляпнати веднъж и дважд, докато спрат. Намесва се обаче “неолибералът” и постулира, че се забранява на родителите да бият децата си, като тук се слага под един и същ знаменател и поучителното плескане и издевателския бой или друг физически тормоз, който разни имбесили прилагат към нещастните си отрочета. Нещо повече, приканват се децата да докладват за бой от страна на родители, преподаватели и възпитатели, както и за други “престъпления” на по-възрастните срещу тях. В резултат не само силно се накърнява – за да не кажа “срива” – авторитета на възрастните, но и видимо подрастващите вече стават все по-егоистични, все по-безотговорни, все по-незачитащи околните. Има безброй случаи, които могат да илюстрират абсолютната неадекватност на тези закони – намирам за тотален идиотизъм създаването на законови мерки за цялото общество с цел предотвратяване извращенията на единици от него, понеже това е идеален начин да се накаже мнозинството заради толерирането на своята измет – но тук ще приведа само един. Преди няколко години много нашумя във Франция едно дело срещу пет-шест учители и възпитатели в едно училище, по сигнал от един ученик за сексуална злоупотреба с него. “Злосторниците” бяха осъдени на различни години затвор, един мисля се самоуби, друг почина в затвора, но всички отстояваха невинността си и обжалваха – дълго и мъчително, както се сещате. След три-четири години ходене по мъките се оказа, че ученикът е лъгал, те (останалите живи) бяха освободени от затвора и сега се опитват да си съберат остатъка от живота... Е, ако и сега не можах да ви убедя в кретенизма на “модерното либерално мислене” и неговите пропоненти, сигурно въобще няма да мога да ви помогна. А пропо, може би сте чували за многобройните случаи на разкрития на педофили навсякъде из “старата Европа”. Само дете не ви съобщават за санкционирани извършители, защото – освен с малки изключения – те са високопоставени личности, обикновено висши католически духовници, политици и пр. Разбира се, дребните риби – изключенията – се радват на невиджан медиен интерес. В това отношение Белгия си спечели печална слава, след като немалко деца загинаха от ръцете на изверги като Дютру; впрочем, така и не излезе наяве кой по висшите етажи на властта го е закрилял и може би е ползвал услугите му. Така или иначе, заради такива отрепки на

обществото на Запад, в България родителите трябва да внимават децата им да не ги докладват, защото лошо им се пише... либералът е издал закон !

Западна Европа се гордее с отпадането на смъртното наказание. Затова и Дютру, както и много други като него (особено френския му еквивалент и шампион-изнасилвач-сериен убиец Мишел Фурние), за които огромни групи манифестиращи граждани искаха смъртна присъда, продължават да се радват на безгрижен живот в прекрасна обстановка, макар и номинално част от затвор. За мен това е подигравка с човешкия живот, който е отнет. Смъртното наказание не е отмъщение; наличието на смъртна присъда в кодекса определя стойността на човешкия живот, животът на невинния човек, който някой престъпник може да планира да отнеме. Ако моралът на едно общество поставя стойността на човешкия живот на най-висше място, то това трябва да се отрази в кодекса с присъствие на смъртно наказание, точка по въпроса.

При всичкото развяване на байрака за правата на човека, и при всичката борба за равноправие на жената с човека, най-смешното е, че в Европа няма единомислие по отношение на абортите. А случая е от прост по-прост и от ясен по-ясен: никой не може да си присвоява правото да отнема на жената нейното право да решава какво да прави с нейното си тяло. Фетуса в утробата на жената не би могъл да съществува самостоятелно, следователно да се говори за правото му на живот – и то като пренебрегнем правото на жената да разполага с тялото си както намери за добре – не прави никакъв смисъл. Право на живот има бебето, след като напусне утробата и се превърне в дишащ човек, който си има всички необходими органи за автономно съществуване. Дотогава никой не бива да се бърка на жената и да ѝ казва дали да стане майка или не – това право няма дори и мъжът, оплодил яйцеклетката ѝ.

Една друга смехория създава фамозния лозунг за хуманно третиране на животните – още една либерална измишльотина, която взема обикновеното, ежедневно съображение на здравия разум и добросърдечието, и го превръща във фетиш, с което само предизвиква поразии. Само един пример: Един познат фермер бе глобен от съответните (еко) власти, защото... бе забравил, че кравата му имаше рожден ден. Не се смейте – на него въобще не му беше до смях, защото еко-глобите в Белгия не са никак близо до шегата. За какво прегрешение става дума ли ? Ами ето за какво: законът казва, че на всяка крава фермерът трябва да осигури еди колко си квадратни метра площ. Хубаво, дотук никакъв проблем. На всяко теле – толкова площ. Телето става крава (и полагащата му се площ се увеличава) като навърши 2 години. Схващате ли ? Забравил фермерът рождения ден на телето си, дошли еко-инспекторите, измерили площите и се оказало, че понеже той пропуснал празника на матуритета на своята “вече крава, а не теле”, бил под изискуемата норма, па макар и само с нищожно малко парче площ – по-малко от 1 кв.м. Да, ама инспекторите тук са строги, умират си да изобличат такива нарушители-жестоки експлоататори на нещастните добичета. И така, срещу няколко хиляди евро в полза на държавата, справедливостта възтържествува и кравите отново бидоха затретирани хуманно. Само дето фермерът се зарече да намери купувач и да захвърли фермата в ръцете му – при такава неблагодарна държава рано или късно си принуден да се откажеш от постоянното съприкосновение с идиотщини.

Има наистина една – последна за това изложение – европейска ценност, която действително е висша добродетел. Но у нас тя е установена като такава от незапомнени времена, а в Евросъюза е разписана като задача предстояща тепърва за осъществяване. Какво имам предвид ли ? Ами, борбата за равноправието на жената. Като бивш директор

тук имам сравнително голяма извадка, тоест меродавни наблюдения, и мога да потвърдя, че равенство няма. Но от друга страна подходът към решаване на проблема е пак порочен, тоест вместо да го реши създава други проблеми. Имам предвид отново изпитания метод на не особено изобретателните (е, поне от време-навреме трябва да бъде учтив) либерали – налагането на квоти за жените в управлението. В България преди 1989 г. равноправието действаше и по отношение на обучението, и по отношение на заплатите (ставката бе за позиция, а не за име), и по отношение на назначаването на ръководните кадри. Ако пък погледнем към още по-стари времена, намираме свидетелствата на всички външни посетители в страната единодушно да заключават горе-долу следното: гъркът обича жена си, но я държи настрана от социалния живот¹; турчинът счита за свое законно право да държи жената в подчинено положение²; при албанецът е почти същото³; а жената на българина си е просто еманципирана⁴ (цитатите са от книгата на Проф. Густав Вайганд “Етнография на Македония”, Лайпциг, 1924; за повече детайли ще трябва да погледнете в книгата ми). С други думи, тези, които искат да ни проповядват тази наистина достойна за уважение добродетел – нека я наречем европейска, ако толкова настоявате – и да ни навиват обезателно да я възприемем в ценностната си система, са доста позакъснели.

Българката не напразно е възпята от безброй наши поети и като гиздава но скромна красавица, и като горда майка юнашка. Само ще ви припомня подвига на цели две поколения българки след Втората Световна Война: безброй наши жени постигнаха наред неимоверни трудности това, за което техните “сестри” на Запад нямаха нито дръзновението и силата, нито куража и вдъхновението, а често дори и желанието да си мечтаят – изградиха успешни трудови кариери като лекарки, учителки, агрономи, строители, счетоводителки, архитекти, работнички, музикантки и пр., като в същото време отглеждаха и възпитаваха деца, същевременно допринасяйки на равна нога с мъжете си за издръжката на семейството. Съвсем не е случайно, че нашите спортистки са толкова често шампиони в дисциплината си – това е още една демонстрация на силата на духа на българката. Ние, българските мъже, не само трябва да се гордеем с нашите жени; ако питате мен, необходимо е да се доказваме достойни за тях, и то всеки Божи ден. Малко е просто да издигнем на българката паметник

¹ “Гърците в Македония ценят жената най-вече като съпруга. Наистина тя помага на мъжа в земеделската работа, но не я третират като работно добиче. Колкото по-високо е социалното положение на гърка, толкова повече той щади своята жена. Приятно му е, когато тя полага грижи за себе си, когато си купува дрехи и накити. Но в обществения живот и гъркинята по правило не взема участие. Тя участва в домашния живот наравно с мъжа...”

² “При заможните мохамедани, както е известно, тя е напълно откъсната от обществения живот и живее изолирана от света, заключена в дома на съпруга. При по-бедните класи и сред селското население жената взема участие в работата на мъжа, но пази лицето си забулено и не допуска да го зърне гяур. При помаците, някогашни християни, жената не се забулва, когато наблизко има чужди мъже, а само извърща глава.”

³ “При албанците-християни и аромънските фаршероти е съвсем същото. Жената принадлежи на дома, не на улицата и неомъжените момичета също толкова страхливо се дръпват от чуждите погледи както и мохамеданките... В по-заможните албански и аромънски семейства това унизително положение на жените е смекчено, но не и отменено. Те вземат участие в разговорите на мъжете, но не и на обяд и на кафе, когато само прислужват... За албанците и аромънците-пастири мъжът е господар и повелител, на който не може да се противоречи, жената е прислужница и майка на децата.”

⁴ “Съвсем различно е при българите. Жената се цени еднакво и като жена, и като помощничка на мъжа, не като при сърбите, които гледат на нея само като на слугиня. Българката се показва свободно пред обществото, сядат на трапезата, дори когато има гости, дели с мъжа си всички радости и задължения...”

на най-висок пиедестал... А, да, и да не забравя да ви напомня: нашия по-голям европейски брат настоява да се борим за равни права на жената ! Ами да вземем и да им ги дадем, на нашите българки, тези равни права, какво ще кажете ?

В заключение, докато Американско-Западноевропейските ценности са центрирани около отделната личност, давайки ѝ превес над интересите на обществото, и по този начин освидетелствайки ескалацията на егоцентризма до грозни и в ущърб на останалите пропорции и форми, българската ценностна система поставя на преден план интересите на обществото. Доколкото тук правата на индивида се гарантират интуитивно и природосъобразно, тоест те се подразбират от само себе си и не се нуждаят от каквито и да са декларации – така както и всички ценности под въпрос са плод на неписан морален кодекс базиран на презумпцията за равноправие и справедливост и предаван от поколение на поколение по устна традиция много хилядолетия вече – хармонията на обществото се осигурява от една национална държава. В противовес на това, привържениците на “либералния” Западен модел настояват за отмирането на националната държава и за триумфа на наднационалните формирания. Меко казано, това е късогледство; по-точното определение е скудоумие базирано на лошо познаване на историята, на човешката психика, на двигателите на прогреса както и на политическите процеси. Малко е да се посочи, че и Македонската и Римската и Монголската и Руската и Турската и Японската и Китайската и Австрийската и Британската и Германската и Съветската, както и всички други супранационални империи от далечното минало не устояват изпитанията на времето. В днешно време вече ясно се вижда, че и всички съвременни наднационални политически формирания са в дълбока морална криза, или най-малкото в застои, обясняващо квазиперманентното състояние на политическа и икономическа криза в тях. Както САЩ, така и Европейския Съюз са блестящи примери за това. И тук фактът, че социално-политическото устройство се характеризира с това, което наричам Номенклатурокрация, е само половината от проблема. Другата съществена част е властващата “либерална” концепция за първенството и едва ли не тържеството на наднационалната държава. Не зная по-опасна илюзия от тази: националните държави са много по-жизнени и това неминуемо ще предопредели крахът, особено в случая на ЕС, освен ако Западноевропейската интелигенция не се осъзнае навреме. Като казвам крах, имам предвид потенциалното превръщане на континента в част от новия Ислямски Халифат или новата Китайска Империя. Днес това може да ви звучи налудничаво, но е въпрос на едно или две поколения най-много – освен ако европейците не вземат нещата в ръцете си и изритат либералите до две-три години максимум.

Не искам да бъда криворазбран: очевидно е, че бъдещето е на наднационалната държава – вероятно даже една обща световна администрация, която да се грижи за равномерното и равноправно развитие на всички народи, запазвайки по този начин различните култури и осигурявайки разнообразието, така необходимо за предпазването от обезличаване и западане на част от стимулите за прогрес. Но това е въпрос на много далечно бъдеще – може би 100 години, ако не и много повече. **Националната държава ще си остане по-устойчивата и по-жизнена социално-политическа структура дотогава, докато не се получи приблизително изравняване на степента на икономическо развитие на мнозинствата в повечето страни, особено по-гъсто населените.** Днес не виждам как това би могло да стане преди да са се изредили поне още три-четири поколения.